

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 547/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Weis & Partners s.r.o., Priemyselná 1/A, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. BA-1S/130/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu bola 17. októbra 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BA-1S/130/2022.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že 13. júna 2022 podala správnu žalobu Krajskému súdu v Bratislave o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-02140/14-2022 zo 7. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Ústavu na výkon väzby a trestu odňatia slobody Košice z 26. januára 2022, ktorým bolo schválené služobné hodnotenie sťažovateľky so záverom, že je nespôsobilá na zaradenie do stálej štátnej služby. Sťažovateľka postupu správneho súdu v napadnutom konaní vytkla, že od podania správnej žaloby 13. júna 2022 bol vo veci vykonaný len jeden procesný úkon, a to vtedajším Krajským súdom v Bratislave, ktorý svojím uznesením č. k. 1S/130/2022-474 z 26. januára 2023 zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Tento postup správneho súdu v napadnutom konaní považuje sťažovateľka za prietah.

3. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby nálezom rozhodol o vyslovení porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, správne mu súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

6. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež aj právny názor podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

7. Z príloh k podanej ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala správnu žalobu na krajskom súde 13. júna 2022. V tom čase vo veci konajúci krajský súd uznesením č. k. 1S/130/2022-474 z 26. januára 2023 zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Následne s účinnosťou od 1. júna 2023 došlo k prerozdeleniu

predmetnej právnej veci na novo vzniknutý správny súd (podľa zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorý uznesením zo 6. júna 2023 vyzval sťažovateľku na zaplatenie správneho poplatku za podanú správnu žalobu. Od tohto času nebola zaznamenaná žiadna relevantná procesná aktivita správneho súdu v napadnutom konaní.

8. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry (body 5 a 6), konštatuje, že pre posúdenie veci je relevantná celková dĺžka napadnutého konania správneho súdu, ktorá predstavuje ku dňu podania ústavnej sťažnosti dobu 2 roky a 3 mesiace, počas ktorej nebol správny súd úplne pasívny (bod 7) a ktorá dosiaľ (do času podania ústavnej sťažnosti) zodpovedá jeho podstate a nie je tak ústavne nonkonformná, a teda v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Teda zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec, resp. ešte uvažovať o zbytočných prietahoch (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 96/2021, IV. ÚS 251/2021, IV. ÚS 139/2023, IV. ÚS 144/2023, IV. ÚS 179/2023), pričom prietah v určitej fáze konania môže byť prípustný, ak celková dĺžka konania nie je neprimeraná (Pretto a ďalší proti Taliansku z 8. 12. 1983).

9. Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Samozrejme, ústavná udržateľnosť aktuálnej pasivity správneho súdu môže byť prekročená, čo závisí od ďalšieho priebehu konania, a prípadnému opätovnému podaniu ústavnej sťažnosti nebráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu